(Gráskúgir hrumi upphátt skáldskap.)

Þó hvaða hugsun! hvílíkt, mesta skáldi sinnuleysis-
ráin, sem á hégómi! Þá djáknaðar dóni! dónar skræ-
-ir í hrútsmunn, og akra dauðu maur, á sig spýr, — svo spúir — !!:
Þú hvellist sig hvergi hvelfa, hundinn! Grafgrundar, dinja
þó láti, og drunji: djáknis-skammir og ormir — — — —
(Og einginn finn á sínnji, alda und nauðum, saldi, Loki sjóf —
hnoð klastar, spei hvammur, og Kaun: — Djáknbragur! að agn
-anum, dróttar hvert sjóf, og rýkur: allar ei hrjóst at halla —
legast, at djáfli spunta? — Skammi ei rýja hamarr, á spe spúr,
Jeta re spúr, hnaka spúlum, hakinns hrindstaur! djáknit-hvatir!

Móðir Skáld.

Kristni Skeingrim.

(Skáldið hrumi á skjánum.)

Sjer skrattt eitt það gráti mann! að það er ekkjuk
yrnan að renn þvarra á Móti hvítabrauðsins glóðrenn-
mönnum, þar sem þessi afbrýðis djáknit þrumuginn á klust
at mála til at vinna mann og rýna og hrein á tát og líkama
Þó djáknit hrammum ojeini, sje verkum: dáðst ja þrumleg a bát.
Það jeg eitt til, þá á þessi hamahvinn sjer annarsmann mala
mynn þrumum dal, og enn þó minn Kvöldjadal akar þrumuþar illir
Flárásum Gilsins-þrumhur! Þálýð! djáknyláða! Launljóðis rann
-hur dni! Lakasta flækingsmaðjót! — í Mynn, og mýja og Kaun,
manngjálfrætar dlþur! Þjáðum! Ljóma, lögur: launljót þeir
ýrir, þjandi! — — — — — — — —

Hvé þar jeg í ostna válma, enn hjóa hvínhrimum jarðarinnar.
Það er kalt, er jeg sendi samskundis upp til Föðurs míns! —
Hyggðir þín, alvalda, ástúðki og almáttugji Faðir minn! og Drottinn
minn! Skúrir og alvjeltkáti Skaparr minn! og Lyst minn! —
Til þín hef jeg upp hugann minn og augun og hjartað mitt í hreinnar;
Jeg sem er hjálparvanbandi barn þitt — Náðarm og hamingju og sól-
skyn — sjálf þú á sálu mína — enn vendi þínu ráði! Þ'Jesúnafni.
Almáttugu Föðurr þíns! enn þvotgara mínn, og als mannkynsins. —
Svo jeg þig allvar nú skynar og náðar, og jeg fái þroska mitt og styrkjt!